

at opnå en ensartet ordning af statens brandforsikringsforhold, der på det tidspunkt var særdeles uensartede.

Til fonden henlægdes en kapital på 5 mill. kr., og renten heraf regnedes at kunne dække udgifterne ved indtrædende brand- og eksplosionsskader. Alle statens faste ejendomme med løssøre blev indtegnet i fonden. Senere er også andet end egentlig statsejendom indtegnet, f. eks. præstegårdene og en del selvejende institutioner, hvis driftsunderskud dækkes af statskassen.

På grund af den stærke udvidelse af statens virkeområde samt den siden fondens oprettelse stedfundne udvikling i prisniveauet er der sket en stærk forøgelse i fondens forsikringssum. Da stigningen ikke er imødegået ved forøgelse af fondens kapital, er de årlige renter af denne efterhånden langt fra tilstrækkelige til at dække skadeudgifterne. Allerede i 1920 indførtes derfor en lovændring, hvorved de enkelte statsstyrelser kunne pålignes bidrag til fonden af de under dem hørende ejendomme m. v. For at forenkle administrationen blev opkrævningen af disse bidrag imidlertid atter begrænset, ligesom bidragene har måttet beregnes summarisk.

Som begrundelse for lovforslagets bestemmelser anførte *finansministeren* ved fremsættelsen bl. a.:

„Da jeg mener, at det er i overensstemmelse med god økonomi, at staten fortsat er selvforsikrer for sine bygninger m. v., men på den anden side måtte nære tvivl om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt fortsat at lade denne selvforsikring udøve ved hjælp af en fond og en dertil knyttet særlig administration, har jeg ladet et embedsudvalg nærmere undersøge dette spørgsmål. Udvalget har nu afgivet betænkning og går ind for, at stats-brandforsikringsfonden nedlægges. Princippet om staten som selvforsikrer foreslås gennemført derved, at retablering af brandskader gøres til et bevillingsanliggende for den enkelte styrelse i lighed med andre spørgsmål om reparation og vedligeholdelse af bygninger, opførelse af nybygninger eller anskaffelse af inventar.

Da størstedelen af brandskaderne erfaringsmæssigt er små skader, vil de fleste af retableringerne kunne foretages af de bevillinger til vedligeholdelse af bygninger eller til anskaffelse af inventar, materiel m. v., som de enkelte styrelser råder over. Hvis skaden er så stor, at den foreliggende bevilling er utilstrækkelig til at dække udgiften, eller hvis der er spørgsmål om genopførelse af en bygning efter totalskade eller lignende omfattende retableringsarbejder, må der søges en særskilt bevilling dertil. Jeg vil anse det for en forbedring, at bevillingsmyndigheden får adgang til at tage stilling til sådanne retableringer af omfattende karakter.

Udgiften til dækning af statens brandskader har i de sidste 10 år andraget gennemsnitligt 3,1 mill. kr. om året, naturligvis med betydelige udsving for de enkelte år. Udgifterne er ikke af en sådan